

Άρθρο του Μίκη Θεοδωράκη στα ΝΕΑ 20 -10- 2017

Θα ήθελα να ξεκινήσω το κείμενό μου αυτό με μια αναφορά σε δύο θέματα που με έχουν απασχολήσει ιδιαίτερα.

Το πρώτο αφορά το μέλλον και είναι η κριτική μου για την αλλοίωση του Πολιτεύματος. Το δεύτερο έχει να κάνει με το πρόσφατο παρελθόν, την ίδρυση της Σπίθας και την πρότασή μου για τη δημιουργία ενός Παλλαϊκού Μετώπου που κατά την ταπεινή μου γνώμη θα μπορούσε όχι μόνο να λειτουργήσει σαν όργανο που θα μας έβγαζε από την κρίση αλλά και να αποτελέσει τη μεγάλη ιστορική ευκαιρία που θα μας οδηγούσε στην αυτοτέλεια της χώρας και από κει στην κατάκτηση της Εθνικής μας Ανεξαρτησίας...

Άρθρο του Μίκη Θεοδωράκη στα ΝΕΑ 20 -10- 2017

Θα ήθελα να ξεκινήσω το κείμενό μου αυτό με μια αναφορά σε δύο θέματα που με έχουν απασχολήσει ιδιαίτερα.

Το πρώτο αφορά το μέλλον και είναι η κριτική μου για την αλλοίωση του Πολιτεύματος. Το δεύτερο έχει να κάνει με το πρόσφατο παρελθόν, την ίδρυση της Σπίθας και την πρότασή μου για τη δημιουργία ενός Παλλαϊκού Μετώπου που κατά την ταπεινή μου γνώμη θα μπορούσε όχι μόνο να λειτουργήσει σαν όργανο που θα μας έβγαζε από την κρίση αλλά και να αποτελέσει τη μεγάλη ιστορική ευκαιρία που θα μας οδηγούσε στην αυτοτέλεια της χώρας και από κει στην κατάκτηση της Εθνικής μας Ανεξαρτησίας.

Πιστεύω ότι θα πρέπει το συντομότερο να γίνει μια νέα αναθεώρηση του Συντάγματος που να ξαναφέρει τη χαμένη ισορροπία ανάμεσα στους τέσσερις θεσμούς (Πρόεδρος της Δημοκρατίας, Νομοθετική Εξουσία, Εκτελεστική Εξουσία, Δικαιοσύνη) που ο νομοθέτης επάνω σ' αυτές τις τέσσερις κολόνες στήριξε την «πολυκατοικία» του Συντάγματος του

1976. Φανταστείτε τώρα σε ένα τέτοιο μεγάλο κτίριο να γκρεμίσουν τη μία από τις τέσσερις κολόνες που το στηρίζουν. Μα κι αν δεν σωριαστεί σε ερείπια, θα γέρνει επικίνδυνα, με φόβο μια μέρα να πέσει. Στο μεταξύ όσοι ζούνε μέσα εκεί θα πρέπει να ζούνε σε μια διαρκή ανωμαλία. Αλλοτε να σκαρφαλώνουν από δωμάτιο σε δωμάτιο κι άλλοτε να γλιστράνε από το μπάνιο στην τραπεζαρία.

Ε λοιπόν, αυτή είναι η εικόνα της Ελλάδας μετά την αναθεώρηση του 1986, που έκτοτε δεν μπόρεσε να ορθοποδήσει για να φτάσει στην τσουλήθρα των Μνημονίων που οδηγεί κατευθείαν στον «υπόνομο», δηλαδή στην τελική διάλυση της χώρας πολύ πιο πριν από τα 100 χρόνια που ο κ. Τσίπρας την πούλησε στους ξένους.

Ανεξάρτητα από την κριτική μου για τη σύγχρονη ιμπεριαλιστική πολιτική των κυβερνήσεων των ΗΠΑ, είμαι μεγάλος θαυμαστής του αμερικανικού έθνους, γιατί οι θεσμοί πάνω στους οποίους οι ιδρυτές του στήριξαν το μέλλον της χώρας τους είναι τόσο στερεοί, έχοντας τον απόλυτο σεβασμό του αμερικανικού λαού, ώστε στους αιώνες της ύπαρξής του να μη συμβεί ούτε μία απόπειρα παραμόρφωσής τους και υποταγής σε κάθε μορφής δικτατορία. Ο Πρόεδρος, η Βουλή των Αντιπροσώπων, το Κογκρέσο και η Δικαστική Αρχή λειτουργούν με την ακρίβεια ενός ελβετικού ρολογιού.

Θα ήθελα να αναφέρω ένα παράδειγμα: Στο τέλος του Β' Παγκόσμιου Πολέμου, όταν ο στρατηγός Μακάρθουρ, νικητής στη μάχη του Ειρηνικού, ξεπέρασε το μέτρο, πρότεινε να ρίξουν οι ΗΠΑ την ατομική βόμβα στην Κίνα και γενικά άρχισε να συμπεριφέρεται σαν Πρόεδρος των ΗΠΑ, ο πρώην Αντιπρόεδρος Χάρι Τρούμαν, που είχε διαδεχθεί τον Φραγκλίνο Ρούσβελτ, αν και νέος στο αξίωμα, οχυρωμένος πίσω από το κύρος του President, όρθωσε το ανάστημά του και, με το θάρρος που του προσέδιδε αυτός ο απαράβατος για τους Αμερικανούς θεσμός, τον έβαλε στη θέση του και τον ανάγκασε να επιστρέψει στον στρατώνα του, μπροστά στα έκπληκτα μάτια της ανθρωπότητας...

Ζητάω λοιπόν πολλά όταν προσδοκώ από τη χώρα μου, όσο μικρή κι αν είναι, να βοηθήσουμε όλοι μαζί, ώστε να γίνουμε κι εμείς σοβαροί και υπεύθυνοι σεβόμενοι το αρχικό Σύνταγμα που είχαμε αποδεχθεί και που κατά τη γνώμη μου λειτούργησε θετικά κατά τις τελευταίες δεκαετίες; Για τον λόγο αυτόν δεν έπρεπε να δεχθούμε την αλλοίωσή του ακόμα κι αν την πρότεινε ένας πολιτικός με μεγάλο κύρος και μεγάλη απήχηση στον Λαό μας, όπως ήταν ο Ανδρέας Παπανδρέου.

Εξάλλου πιστεύω ότι σε μια ευνομούμενη χώρα η ψηφοφορία που ενέκρινε την αλλαγή του

Συντάγματος στα 1986 όφειλε να θεωρηθεί άκυρη, δεδομένου ότι παραβιάστηκε η αρχή της μυστικότητας της ψηφοφορίας με την επιβολή χρωματιστών ψηφοδελτίων και προσεβλήθη βάνουσα η προσωπικότητα των βουλευτών με την πρωτοφανή παρακολούθησή τους με δεκάδες προβολείς στραμμένους επάνω τους για να καταγράφονται οι κινήσεις τους! Αυτή σίγουρα υπήρξε μια μαύρη σελίδα στην ιστορία του νεότερου κοινοβουλευτισμού.

Και σήμερα η Αντιπολίτευση μέσα στη Βουλή και η συντριπτική λαϊκή πλειοψηφία παρακολουθούν ανήμποροι τον κ. Τσίπρα να κυβερνά με το 15%, εκμεταλλευόμενος ακριβώς αυτή τη μαύρη σελίδα. Ενώ ο ίδιος είναι αιχμάλωτος των εθνομηδενιστών του ΣΥΡΙΖΑ που εκβιάζουν λόγω της ισχνής πλειοψηφίας.

Ενας Κυβερνήτης σε ένα πλοίο που παίρνει ανάποδες στροφές με αποτέλεσμα να κάνει φαύλους κύκλους και να παραμένει ακίνητο. Και εμείς οι υπόλοιποι να το παρακολουθούμε ανήμποροι και ανίκανοι να αντιδράσουμε... Όμως προς Θεού, αυτό το πλοίο είμαστε όλοι εμείς. Είναι η πατρίδα μας. Είναι το μέλλον των παιδιών μας.

Ας σκεφτούμε το παράδειγμα με τον Μακάρθουρ. Ποιος ήμουν, αλήθεια, εγώ τότε που αφήφισα το μεγαλείο του ενός και τις αποφάσεις του κόμματός μου και το καταψήφισα; Ενας απλός βουλευτής ανάμεσα στους τριακόσιους. Είχα όμως βαθιά μέσα μου την ανάγκη να δω τον Λαό μας το ίδιο υπεύθυνο και μεγάλο όπως τους λαούς εκείνους που εκτιμούν τόσο πολύ τον εαυτό τους και τις παραδόσεις τους, ώστε καταφέρνουν να γίνονται παραδείγματα για τους άλλους, ανεξάρτητα από τα λάθη των κυβερνήσεών τους. Γιατί οι κυβερνήσεις έρχονται και παρέρχονται, όμως οι Λαοί παραμένουν και συνεχίζουν.

Από την άποψη αυτή θεωρώ ότι ο κάθε απλός πολίτης που αγαπά και σέβεται τον Λαό μέσα στον οποίο ζει και συνάμα είναι περήφανος για τις παραδόσεις του έχει ιστορικά το δικαίωμα να ορθώνεται στο ύψος των κυβερνώντων που πιθανώς να έχει και ο ίδιος επιλέξει, τη στιγμή που αντιλαμβάνεται ότι παίρνουν μια λαθεμένη απόφαση έξω από το πλαίσιο των θεμελιακών συμφερόντων του Πολιτεύματος και των παραδοσιακών Αξιών που συνθέτουν τον πυρήνα της ύπαρξής μας.

Ανήκω στη γενιά της Εθνικής Αντίστασης και ευτύχησα να γίνω και να αισθανθώ Ελεύθερος και Ανεξάρτητος σαν Έλληνας από τη στιγμή που αποφάσισα να παλέψω και να θυσιάσω για τον Λαό και την Πατρίδα μου.

Είναι πραγματικά σχήμα οξύμωρο και συγχρόνως τραγικό να γίνεται ο ελληνικός λαός ανεξάρτητος μέσα στις συνθήκες της γερμανικής Κατοχής από τη στιγμή που αποφάσισε να περιφρονήσει την αλαζονική δύναμη του κατακτητή!

Αυτό δείχνει ότι η Ανεξαρτησία είναι ένα βαθύ συναίσθημα για κάθε ελεύθερο και υπερήφανο πολίτη που τον ανυψώνει όπως το ζωογόνο οξυγόνο για την κάθε μορφή ζωής.

Ποτέ άλλοτε οι Έλληνες δεν υπήρξαν ανεξάρτητοι εκτός από το 1821;

Στους Βαλκανικούς Πολέμους, στην Εθνική Αντίσταση και για όσους μπήκαν στα κάτεργα της Χούντας, στα 1967!

Ολο τον άλλο καιρό ζούνε ζαλισμένοι, εξού και οι συνεχείς ανωμαλίες με τα πάνω και τα κάτω που σημαδεύουν την Ελλάδα των δύο αιώνων ελεύθερης ζωής. Γιατί άλλο η ελευθερία και άλλο η ανεξαρτησία. Είμαστε σχετικά ελεύθεροι να ζούμε, όμως μέσα στα όρια που μας επιτρέπει η συνεχής εξάρτησή μας από τους κατά καιρούς «προστάτες» μας.

Ακόμα και στην κορύφωση των Βαλκανικών αγώνων για την απελευθέρωση των ελληνικών εδαφών από τον ζυγό των Τούρκων, τόσο ο Ελευθέριος Βενιζέλος όσο και ο Διάδοχος Κωνσταντίνος ήταν εξαρτημένοι, ο πρώτος από τους Γάλλους και ο δεύτερος από τους Γερμανούς.

Και τι ακριβώς κρυβόταν πίσω από τη Μικρασιατική Καταστροφή; Μήπως δεν κρυβόταν η εγκατάλειψή μας από τους Αγγλογάλλους όταν ο λαός μας ψήφισε Κωνσταντίνο; Και έφτασαν σε τέτοιο βαθμό εκδικητικότητας, ώστε όχι μόνο αγκάλιασαν τον Κεμάλ για να μας τιμωρήσουν αλλά και έδωσαν εντολή στους ναύτες των πολεμικών τους πλοίων που είχαν αράξει στο λιμάνι της Σμύρνης να κόβουν τα χέρια αυτών που ζητούσαν να σωθούν από τις φλόγες και βουτούσαν στη θάλασσα για να φτάσουν στα θωρηκτά τους. Τόση απίστευτη βαρβαρότητα!

Εκτοτε στη σκέψη μου υπήρχε μόνο μία λέξη, η «Ανεξαρτησία». Ως έφηβος πολέμησα τους Γερμανούς. Στη συνέχεια τους Αγγλους και τους Αμερικανούς και φτάνοντας προς το τέλος

του βίου μου παλεύω τους Ευρωπαίους. Δεν θέλω κανέναν προστάτη. Είμαι υπέρ της Ευρώπης των ελεύθερων Λαών. Ομως σας θέτω το ερώτημα: Μπορούμε να τα καταφέρουμε μόνοι μας; Ναι, μπορούμε. Ακόμα και στην Κατοχή από το 1943 και μετά, ήμαστε λαός αυτόνομος. Στραφήκαμε στη γη μας και στην Αλληλεγγύη. Με την Οργάνωση «Εθνική Αλληλεγγύη» δεν αφήσαμε να πεινάσει ούτε ένας Έλληνας. Ούτε να αρρωστήσει. Ανοίγαμε τις αποθήκες με τα όπλα και μοιράζαμε τα φάρμακα στον λαό. Το ίδιο κάναμε με τα τρόφιμα που ήταν κλεισμένα κι αυτά στις αποθήκες. Πόσοι και πόσοι δεν σκοτώθηκαν σ' αυτές τις μάχες... Σκοτώθηκαν όμως ελεύθεροι και ανεξάρτητοι!

Η γη μας, παρότι τη λεηλατούσαν οι κατακτητές μας, πρόσφερε τα υπέροχα δώρα της. Ημουν 18 ετών και δεν μπορώ να θυμηθώ περίοδο της ζωής μου πιο ευτυχισμένη, γιατί αισθανόμουν ελεύθερος και ανεξάρτητος, γιατί μπορούσα να περιφρονώ έμπρακτα τον ξένο κατακτητή. Αρα η Ελλάδα είναι αυτόνομος, αρκεί να προσαρμόσουμε τη ζωή μας στη δωρεά της ελληνικής γης.

Σήμερα θα πρέπει να το συνειδητοποιήσουμε, ότι είμαστε όχι μόνο πλούσιοι αλλά πολύ πλούσιοι. Τα βουνά μας κρύβουν πολύτιμα κοιτάσματα που οι ξένοι επιβήτορες μας απαγορεύουν να τα εκμεταλλευτούμε. Αυτά τα ανακάλυψε στα 1948-50 ο καθηγητής του Πολυτεχνείου Μπάτσης και τα περιέγραψε στο βιβλίο του «Η βαριά βιομηχανία μας». Τότε οι Έλληνες υποτέλεις με εντολή των ξένων κάψανε το βιβλίο του, τυλίξανε σε μια κόλα χαρτί της Ασφάλειας τον δυστυχή καθηγητή και τον εκτελέσανε μαζί με τον Μπελογιάννη. Εκτοτε ουδείς τολμά όχι να εξορύξει αλλά ακόμα και να μιλήσει για τους θησαυρούς της ελληνικής γης

Ερχόμαστε τώρα στους θησαυρούς των ελληνικών θαλασσών. Πρώτα απ' όλα θέλω να σας ρωτήσω αν γνωρίζετε πόσο μεγαλώνει η χώρα μας από τη στιγμή που θα τολμήσουμε να κηρύξουμε τη δική μας, την ελληνική ΑΟΖ. Από την Κέρκυρα έως την Κύπρο θα μεγαλώσουμε πάνω από τρεις φορές. Τι πλούτος υπάρχει εκεί; Τα ειδικευμένα διεθνή Ινστιτούτα μιλούν. Πρώτον, νότια της Κρήτης. Επιφανειακά κοιτάσματα υδρογονανθράκων αξίας ενός τρισεκατομμυρίου οκτακοσίων εκατομμυρίων ευρώ. Δεύτερον, μεταξύ Κρήτης και Κύπρου. Τριάντα τρία τρισεκατομμύρια, που όμως γι' αυτά χρειάζονται χρόνος και σοβαρά μέσα εξόρυξης. Ομως είναι δικά μας! Είναι περιουσία μας! Που μας αναδεικνύει όχι μόνο σε λαό αυτόνομο αλλά και σε διεθνή παράγοντα στην αγορά πετρελαίου.

Σημείωση: Τα κοιτάσματα της Κρήτης μπορεί να αξιοποιηθούν άμεσα. Μέσα σε δύο χρόνια. Γιατί είναι επιφανειακά. Οποιοσδήποτε αμφισβητεί γι' αυτές τις αποκαλύψεις, ας ρωτήσει τους Έλληνες ειδικούς και προ παντός τον καθηγητή Φώσκολο που σήμερα εκμεταλλεύεται τις γνώσεις του η... καναδική κυβέρνηση, για να βρίσκει υδρογονάνθρακες. Είναι αληθινή

συμφορά για όλους τους Έλληνες να διαθέτουμε τέτοια μυαλά και να τα διώχνουμε να εξυπηρετήσουν ξένους...

Αυτός ο πλούτος της χώρας υπήρξε η βάση της πολιτικής μου παρουσίας στην ηγεσία της Σπίθας.

Ερχομαι τώρα στον ελληνικό λαό που είναι και ο πρώτος υπεύθυνος παράγοντας για το μέλλον της χώρας μας.

Εως το 2009 τον μονοπωλούσαν τα δύο κόμματα εξουσίας, το ΠΑΣΟΚ και η ΝΔ. Και τα δύο κάτω από την επιρροή βασικά της αμερικανικής πολιτικής. Η επιρροή τους έφτανε το 80% και πλέον των ψηφοφόρων.

Σ' αυτή την περίπτωση και με διασπασμένη την Αριστερά, δεν μπορούσε κανείς να κάνει όνειρα για ένα μεγάλο μαζικό - λαϊκό κίνημα με προοπτική να το καταστήσει κάποτε όργανο της Ιστορίας.

Ξαφνικά βλέπουμε στις εκλογές του 2009 να εγκαταλείπουν τη ΝΔ δύο εκατομμύρια ψηφοφόροι και αμέσως μετά, στις αρχές του 2010, να φεύγουν από το ΠΑΣΟΚ ένα εκατομμύριο ψηφοφόροι.

Τρία εκατομμύρια ψηφοφόροι εκτός κομματικής στέγης δεν αποτελούν μήπως μια μεγάλη λαϊκή δύναμη ανατροπής και επιβολής μιας νέας εθνικής πολιτικής που θα σεβότανε τις πάγιες εθνικές μας αξίες και δικαιώματα του ελληνικού λαού και συνάμα θα προσπαθούσε να πάει τη χώρα πιο μπροστά;

Ηταν μήπως λανθασμένη μια τέτοια διαπίστωση; Υπήρχε όμως μια προϋπόθεση, η Ενότητα όλων αυτών των σκόρπιων δυνάμεων και η συμπίρευσή τους όφειλε να στηριχτεί επάνω σε ένα πρόγραμμα αρχών και επιδιώξεων που θα τους ενέπνεε, θα τους εξέφραζε και θα τους κινητοποιούσε με στόχο μια ρεαλιστική λύση των προβλημάτων μας.

Αυτή ήταν η προσωπική μου φιλοδοξία με την ίδρυση της Σπίθας: δηλαδή να λειτουργήσουμε σαν ενωτική δύναμη με στόχο την οργάνωση ενός Πανεθνικού Παλλαϊκού Μετώπου με στόχο τη διεκδίκηση της κυβερνητικής εξουσίας.

Τότε, στην περίπτωση που θα κατακτούσαμε τον στόχο αυτόν, θα είχαμε πίσω μας την πραγματικά μεγάλη πλειοψηφία του λαού μας και όχι όπως σήμερα που με τις εκλογικές αλχημείες και την εκμετάλλευση του κουτσουρεμένου μας Πολιτεύματος μας κυβερνούν εδώ και δεκαετίες εκλογικές μειοψηφίες αφήνοντας εκτός βουλευτικής εκπροσώπησης το 50% σχεδόν των Ελλήνων ψηφοφόρων. Γεγονός που τις κάνει αδύναμες και δεκτικές σε ξένες πιέσεις.

Μια πλειοψηφία με τέτοιο λαϊκό στήριγμα θα είχε τη ρεαλιστική δυνατότητα να στραφεί με μεγαλύτερη αυτοπεποίθηση και δύναμη προς τους δανειστές και να ζητήσει την απάλειψη από τα Μνημόνια των όρων που δεν έχουν άμεση σχέση με τις οικονομικές συμβάσεις και που μας προσβάλλουν και μας μειώνουν ως κυρίαρχο λαό. Δηλαδή τους όρους που σε αντίθεση με τις δανειακές συμβάσεις των άλλων κρατών μάς δένουν χειροπόδαρα, μας περιφρονούν και μας εξευτελίζουν.

Στην περίπτωση άρνησης εκ μέρους των δανειστών, θα μπορούσαμε να στραφούμε στο Ευρωπαϊκό Δικαστήριο και σε άλλους διεθνείς οργανισμούς, σύμφωνα με τις Αρχές των οποίων, η παράδοση της Εθνικής Ανεξαρτησίας, της Εθνικής Αυτοτέλειας και του Εθνικού Πλούτου απαγορεύεται διά ροπάλου...

Το γράφω ακόμα μια φορά: Οι όροι αυτοί που μας επιβάλανε είναι παράνομοι τόσο ως προς το δικό μας Σύνταγμα όσο και ως προς το Ευρωπαϊκό και το Διεθνές Δίκαιο.

Ο Καθηγητής Γ. Κασιμάτης γράφει ότι ούτε και οι 300 Βουλευτές δεν δικαιούνται να παραδώσουν την Εθνική μας Ανεξαρτησία.

Και οι δικοί μας κυβερνήτες την πρόσφεραν με μία και μόνη υπογραφή του κ. Παπακωνσταντίνου, υπουργού Οικονομικών της κυβέρνησης Παπανδρέου! Αφήνω ασχολίαστη αυτή τη φορά τη βδελυρή ενέργεια.

Υποθέτω μόνο ότι ένας τέτοιος ραγιαδισμός είναι πράγμα σπάνιο να βρεθεί στην τρισεχταετή Ιστορία μας. Προσωπικά είμαι βέβαιος ότι μπροστά στο ανάστημα τόσων εκατομμυρίων Ελλήνων δεν θα μπορούσε να βρεθεί ξένος λαός και κυβέρνηση που να μη λάβει σοβαρά υπ' όψιν της την αποφασιστικότητα και υπευθυνότητα ενός τέτοιου λαού. Ας πάψουμε επιτέλους να είμαστε ψοφοδεείς μπροστά στους ισχυρούς.

Ομως έτσι ή αλλιώς, με τον τρόπο της πειθούς ή με εκείνον της τόλμης ενός Ορθίου Λαού, η Κυβέρνηση του Πατριωτικού Μετώπου θα είχε μόνη της λυμένα τα χέρια για να στραφούμε σε έναν αγώνα καθολικής ανάπτυξης της χώρας. Με την εκμετάλλευση του ορυκτού μας πλούτου και των υποθαλασσιών κοιτασμάτων, με τη μεθοδική καλλιέργεια της γης, την ανάπτυξη της τοπικής μας βιομηχανίας και βιοτεχνίας, τον θαλάσσιο πλούτο, την εκσυγχρονισμένη ανάπτυξη του τουρισμού με την αξιοποίηση των εκατοντάδων χιλιάδων δικών μας εγκεφάλων και, τέλος, με την οργανωμένη προβολή του αρχαίου και του βυζαντινού μας πολιτισμού... Σταματώ εδώ για να δείξω ότι με όλες τις εκπληκτικές δυνατότητες αυτής της χώρας και αυτού του λαού, είναι βέβαιο ότι σε μικρό χρονικό διάστημα θα εξασφαλίσαμε την απόλυτη αυτάρκειά μας, θα ανεβάζαμε τα επίπεδα της Μόρφωσης, της Επιστήμης, της Έρευνας και του νεότερου πολιτισμού και θα διεκδικούσαμε με το σπαθί μας τη θέση που μας αξίζει ανάμεσα στην πρώτη δεκάδα, αν όχι εικοσάδα, των λαών της Ευρώπης και της Οικουμένης.

Μετά από πολλές προσπάθειες για τη δημιουργία αυτού του σωτήριου Μετώπου και κάτω από δύσκολες συνθήκες, χωρίς ποτέ να καταλάβω αυτή την άθλια, περιφρονητική και βλακώδη αντιμετώπισή μου όχι μόνο ως πολιτικού αλλά και ως καλλιτέχνη από εκείνο που αποκαλούμε «Αρχουσες Εξουσίες» παντός είδους, κατάφερα τελικά με τη βοήθεια του Καθηγητή Γ. Κασιμάτη να πείσουμε τον Μανώλη Γλέζο και τον Αλέξη Τσίπρα. Μαζί δημιουργήσαμε την Ε.ΛΑ.Δ.Α. (Ελληνική Λαϊκή Δημοκρατική Αντίσταση) φιλοδοξώντας να γίνει το όργανο της μεγάλης πλειοψηφίας με τους στόχους που περιέγραψα.

Με αυτή την ιδιότητα καλέσαμε τον Λαό στις 12 Φεβρουαρίου του 2012 στην Πλατεία Συντάγματος. Εκείνη η συγκέντρωση που θεωρείται μια από τις μεγαλύτερες που έγιναν ποτέ, νομίζω ότι επιβεβαίωσε την πεποίθησή μου ότι ο Λαός μας πίστευε ότι ενωμένος θα μπορούσε να πετύχει την έξοδο από τα Μνημόνια με ειρηνικούς τρόπους και να προχωρήσει προς την αναγέννηση της χώρας.

Είχαμε τότε συμφωνήσει, ο Μ. Γλέζος, ο Γ. Κασιμάτης κι εγώ, να σταθούμε μπροστά στον Αγνωστο Στρατιώτη και τότε να κατεβεί από τη Βουλή ο Αλέξης Τσίπρας μαζί με τους βουλευτές του να μας συναντήσει δείχνοντας έτσι τη θέλησή μας να εργαστούμε χέρι - χέρι για τη δημιουργία του Μεγάλου Ενιαίου Λαϊκού Μετώπου.

Στο σημείο αυτό σταματά και αλλάζει η νεότερη Ιστορία μας (γιατί όλα έδειχναν ότι επιχειρούμε μαζί με τους εκατοντάδες χιλιάδες διαδηλωτές ένα μεγάλο ιστορικό βήμα προς τα εμπρός).

Ομως ο Αλ. Τσίπρας και οι βουλευτές του δεν βγήκαν από τη Βουλή να ενωθούν μαζί μας, εμείς λουστήκαμε με τα δηλητηριώδη χημικά, ο Γλέζος λιποθύμησε και ο λαός αφού χτυπήθηκε άγρια από τα ΜΑΤ άρχισε από τότε απογοητευμένος την υποχώρησή του που συνεχίζεται μέχρι σήμερα, ενώ το μέλλον γίνεται ολοένα πιο σκοτεινό.